

Abstrakt

Diplomová práce srovnává českou úpravu občanskoprávní odpovědnosti za újmu na zdraví při poskytování zdravotní péče s úpravou německou, která díky svému stabilnímu vývoji může představovat zdroj inspirace.

Odlišnosti obou právních úprav lze hodnotit podle toho, zda jsou výhodnější pro škůdce nebo pro poškozeného. Co se týče odlišností německé úpravy výhodnějších pro pacienta, jedná se například o vznik odpovědnosti všech osob zúčastněných na poskytování zdravotní péče za újmu na zdraví, kterou způsobí svým zaviněným protiprávním úkonem, včetně přímé odpovědnosti osoby tzv. použité při činnosti. Díky širšímu pojetí škody v německém občanském zákoníku má dále pacient právo i na náhradu obecně definované nemajetkové újmy, jejíž výše je ponechána na úvaze soudu po zohlednění skutkového stavu konkrétního případu. Zejména pro mladší poškozené pacienty je dále výhodnější a spravedlivější německá úprava určení výše náhrady za ztrátu na výdělku, která nevychází pouze z průměrného výdělku poškozeného před poškozením, ale reflektuje i výši výdělku, který by poškozený dosahoval, pokud by k újmě na zdraví nedošlo.

Některé rozdíly německé právní úpravy jsou ale naopak výhodnější z pohledu poskytovatele zdravotní péče. Jedná se například o absenci obdoby § 421a ObčZ v německém občanském zákoníku. Podstatným rozdílem německé úpravy je dále užší pojetí rozsahu náhrady škody přiznané pozůstalým. Ti až na výjimečné případy vůbec nemají právo na náhradu nemajetkové újmy utrpěné v důsledku úmrtí osoby blízké. Dále také pozůstalí, kterým zemřelý poskytoval výživu dobrovolně, aniž by k tomu byl povinen, nemají v případě jeho smrti právo na náhradu nákladů na výživu.

Úprava odpovědnosti za škodu by se mohla v obou zemích v budoucnu více přiblížit, jelikož německý občanský zákoník představuje jednu z předloh pro úpravu odpovědnosti za škodu v návrhu nového českého občanského zákoníku.